

Sygn. akt I CZ 30/11

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku A. M., Z. M. i H. M.

przy uczestnictwie K. P. i E. K. –T.

o dział spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 maja 2011 r.,

zażalenia wnioskodawczynie H. M. na postanowienie

Sądu Okręgowego z dnia 11 stycznia 2011 r., w części dotyczącej kosztów postępowania odwoławczego,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację uczestniczki postępowania K. P. i jednocześnie orzekł o nieobciążaniu jej kosztami postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy wskazał, że zastosował art. 102 k.p.c., gdyż miał na względzie szczególną sytuację materialną skarżącej.

W zażaleniu na to postanowienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego wnioskodawczyni wniosła o zmianę tego rozstrzygnięcia przez obciążenie uczestniczki kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przepis art. 102 k.p.c., zastosowany przez Sąd Okręgowy w związku z art. 391 § 1 k.p.c., zawiera uprawnienie sądu o charakterze czysto dyskrecyjnym. Wprawdzie kwestia trafności i zasadności skorzystania z tego uprawnienia, co do zasady, może być objęta kontrolą Sądu wyższego rzędu, niemniej jednak ewentualna zmiana zaskarżonego orzeczenia o kosztach powinna być jednak tylko wyjątkowa. Powołując się na art. 102 k.p.c., Sąd Okręgowy przeoczył jednak istotną okoliczność procesową, a mianowicie, że orzekał w sprawie o dział spadku. Należało więc uwzględnić przepisy zawarte w art. 520 w zw. z 391 § 1 k.p.c. W postępowaniu nieprocesowym zasadą zaś jest, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie (art. 520 § 1 k.p.c.). Można zatem przyjąć, że zaskarżone orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia ostatecznie odpowiada prawu, zwłaszcza że Sąd Najwyższy nie dopatrył się w okolicznościach sprawy sytuacji szczególnej i wyjątkowej, wymagającej zastosowania art. 520 § 2 lub § 3 k.p.c. Skoro tak, to należało orzec, jak w sentencji (art. 385 w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 397 § 2 k.p.c.).